

Plecarea Rândunelelor

Flavius Laurian Duverna

Plecarea Rândunelelor

În ajunul plin de farmec
Al Toamnei îmbelșugate
Prin roadele-nmiresmate,
Rândunelele în cârduri -
Pleacă-n țări îndepărtate.

An de an, ele tot pleacă
Peste mări și peste țări
Depășind grele cercări -
Cu dor și regret în inimi
Pentru-atâtea depărtări.

Se pare că vor a spune
Că li-e dor, de țara lor -
De streășina sub pridvor,
De argila pentru cuiburi,
De-apa rece,... de izvor,

Și de aerul cel proaspăt
Dat de Domnul ca reper
Curățit, de-al iernei ger,
Și de-atâtea frumusețuri
Sub doritu-albastrul cer,

Și de hrana, aici destulă
Ce din belșug se găsește,
Pentru oricine-o dorește,
Să-și hrănească pușorii
Pân-ce-aripele vor crește,

Ca să poată să-și urmeze
Pe confrăți,... în pribegie,
În zbor spre-a lor bucurie
Către alte țărături calde,
Dar cu dorul cel de patrie.

Flavius Laurian Duverna